

Het strand

Met verhalen van:

*Jeany Bijloo, Mark Devilee, Miep Bos, Ellen Kusters,
Ewald Hagedorn, Lorelei Kersten, Mirko Schulze, Joachim Joris,
Ingrid Oosten, Fricties, Jesse Janssen, Herscho Duds,
Mattijs August, Wendy Sempels, Wendy van Herk, Ery,
Annerieke Weijts, Eva Crowwell, Reineke Schermer,
Hans-Hugo Smit, Noor Spoor, B.A., Josefien Jongmans, Richard,
Claudia van den Berg, Frank Jacobs, Miguel Nollet,
Ineke Dijkhuis, Joni, MJ, Mintje Kooijmans, Trees Middelkoop,
Tjade Witmaar, Margriet, Maartje v.d. Broek*

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Colofon

Titel: Het strand

Schrijverspunt schrijfwedstrijd 2023

Schrijverspunt © 2023

Verschenen: september 2023

Het copyright op de afzonderlijke verhalen berust bij de auteurs
en/of hun rechtsopvolgers

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Code: 2023.08.10

ISBN/EAN: 978-94-6266-679-5

NUR: 303

Inhoud

Strandbed.....	7
Ruis	11
Het bedrog.....	14
Een rubberboot	18
Net zo naakt als hij ter wereld kwam.....	22
Vloed	26
Het water komt.....	30
Redding	34
Was het maar zo'n feest.....	37
De getuige.....	41
Enkel Eb, Geen Getijden.....	45
Natuurlijk evenwicht.....	49
Geluksdag	53
Beet.....	57
Gewoon	61
Mooie kettingen	64
Zeepaardje	69
Het bankje.....	73
De Overkant.....	77
Zand erover	81
Zandkorrel	85
Speldenkussen	87
Geen water naar de zee.....	91
Zij die neemt	95
Getekend strand.....	97
Appelsientje en nicotine	101
Tim La Grange en het lijk op het strand.....	104
Het kistje.....	108
Nog eentje dan.....	113

Verloren in de Golfslag.....	116
Drijvende schoenen.....	119
De Loser.....	121
Mijn reis naar Spanje	125
Springtij	128
Wespentaille.....	130

Strandbed

Jeany Bijloo

Het is niet te bevatten dat ik vandaag de dag nog ademhaal. Een paar weken geleden dacht ik dat ik vandaag dood zou zijn. Dat ik deze belangrijke dag vandaag, hoe graag ik ook anders wilde, enkel nog maar vanaf boven mocht aanschouwen en dat ik fysiek de wereld verlaten zou hebben. Een paar weken geleden dacht ik dat vandaag mijn uitvaart al geweest zou zijn. Enkele jaren geleden dacht ik zelfs dat ik het einde van dat jaar niet zou halen. Ze gaven me drie maanden. Ik maakte er drie jaren van en ik ben er nog. Een combinatie van levenslust en hoop heeft door mijn lijf geraasd de afgelopen periode. Nu is alles anders. Ik adem diep in en voel hoe een traan in mijn ooghoek ontstaat. Ik wil wel door, maar ik weet dat ik het niet meer kan rekken. Mijn tijd om te gaan is gekomen.

Voordat ik ga, wil ik nog een keer terug naar toen. Een combinatie van vechtlust en geluk heeft gemaakt dat ik vandaag, op deze zonnige zaterdag, met mijn familie alsnog de kustlijn van Nederland kan bewonderen en nog één keer met hen kan genieten zoals we dat vroeger altijd deden, voordat ik ziek werd. Het grootste gedeelte van mijn familie dan, want mijn dochter is achtergebleven in het ziekenhuis.

Mijn hele leven heb ik in Scheveningen gewoond en er is nooit een deel van mij geweest dat heeft gedacht aan het verlaten van mijn geboorteplaats. Het ruisen van de zee klinkt als mijn levenslied en ik ken nog net niet elke zandkorrel bij naam. Ik neem een diepe hap lucht, voel de wind door mijn haren waaien en proef de zoute lucht

van de zee. De lucht is blauwer dan ik in mijn hele leven heb mogen zien en de zonnestralen omhelzen mij innig. Het was mijn laatste wens geweest om hier nog een keer mijn voeten in de zandkorrels te mogen zetten en God, of eigenlijk een stichting met engelen die laatste wensen in vervulling laten gaan, heeft mijn gebeden verhoord. Het maakt me niet uit wie mij gehoord heeft. Het heeft ertoe geleid dat ik nog eenmaal op de plek kan zijn waar ik thuishoor en het allerliefste ben. Of was, eigenlijk. De afgelopen jaren zat een bezoek aan het strand er niet meer in. Een bezoek aan een ander ziekenhuis dan mijn stamziekenhuis voelde inmiddels als een volledig verzorgde vakantie. Verpleegsters voelden als familie en een driegangenmenu bestond uit opwarmmaaltijden met crackers als voorgerecht en smakeloze desserts achteraf.

Sander knijpt zachtjes in mijn hand.

‘Geniet je, mama?’ vraagt hij.

Ik knik.

‘Dit is het mooiste cadeau dat jullie mij ooit konden geven.’

Het is waar wat ik zeg. Een meer welkome afleiding van het harde leven dan daadwerkelijk genieten van het leven, bestaat niet. Ik steek mijn kin in de lucht en sluit mijn ogen als ik denk aan de afgelopen maanden. Iedereen deed zijn best om het leed te verminderen, eenieder op zijn eigen manier. Een van de jongere verpleegsters had gevraagd hoe het nieuws was binnengekomen dat ik niet meer beter zou worden. Hoe het voelde om te weten dat ik voor maanden alleen nog maar naar medische scans zou kijken en dat ik langzaam afscheid moest nemen van alles wat mij dierbaar was. Mijn reactie liet haar mond openvallen, omdat ik haar de waarheid vertelde. Ik vertelde haar dat ik vanaf het moment dat ik wist dat ik dood zou gaan, meer van mensen ben gaan houden dan ik ooit deed. Het woord liefde had een nieuwe dimensie gekregen en ik vond het in alles om me heen. Vanaf het moment dat ik wist dat ik dood zou gaan, sprak ik alleen nog maar positieve woorden. Ook over mijn vijanden, want ik wist wat het inhield om intens pijn te hebben en wilde dit niemand anders geven. Eenieder die dat wilde kreeg vergiffenis, waardoor ik ook een groot deel van mijn eigen daden kon vergeven. Ik slik en haal vervolgens diep adem. De laatste jaren van mijn leven waren de beste, omdat ik

toen pas wist hoe het voelde om te leven.

Een schel geluid van mijn telefoon haalt me uit mijn gedachten.

‘Met Mary Molenaar,’ zeg ik zachtjes. Ik wil wel harder praten, maar er komt niet meer geluid uit. Ik voel dat praten zodanig veel moeite kost dat mijn hartslag in mijn keel klopt.

‘Mary, het is gebeurd.’

Ik spits mijn oren. Heb ik dit echt goed gehoord? Tranen ontstaan vrijwel direct in mijn ogen. Dit waren de woorden waar ik op wachtte op deze belangrijke dag. Mijn handen beginnen te trillen.

‘En?’ vraag ik. Adrenaline raast door mijn hele lichaam.

‘Mary is haar naam.’

‘Is ze gezond?’

‘Kerngezond. Een echte Molenaar.’

‘O, lieve schat.’

Vanzelfsprekend was het niet, maar het is gebeurd. Ze is geboren. Mijn kleindochter, kwetsbaar als het maar zijn kan, is geboren. Haar eerste dag op deze wereld is aangebroken, net als mijn laatste. Meer zwart-wit kan deze dag niet zijn, maar toch voelt het niet per se onprettig. Als dit is wat ze bedoelen met de cirkel van het leven, dan mag het van mij zo zijn. Ik zucht. De wereld is een fantastische ziel rijker. Een traan loopt over mijn wang als ik de situatie overdenk. Een ziekenhuisbed krijgt ineens twee betekenissen. Het is het bed waar nieuw leven ter wereld komt en waar sommige levens eindigen. Mijn wens is in vervulling gegaan, want ik heb mijn ziekenhuisbed verruild voor een strandbed. Voor even, tenminste.

‘Hoe gaat het met jou?’ vraagt mijn dochter vervolgens. Haar toon klinkt bezorgd.

Ik antwoord niet. Honderden gevoelens schieten door mijn lichaam, gevolgd door duizenden gedachten door mijn hoofd. De stilte spreekt echter boekdelen. Dit is waar geluk en verdriet samenkomen, net alsof de golven van de zee het strand raken. Ik besef maar al te goed dat het leven in golfbewegingen komt. De op-en-neer gaande beweging van de golven symboliseert het leven. Het is mijn dochter die de stilte doorbreekt.

‘Je bent oma,’ zegt ze met een trillende stem via de telefoon.

Ook ik tril en ik pak ter ondersteuning de hand van mijn zoon

Sander vast.

‘Ik kan niet gelukkiger zijn,’ antwoord ik naar alle eerlijkheid. Ik sluit mijn ogen net wat langer dan gebruikelijk en haal diep adem. Ik voel hoe de zeelucht mijn longen vult, voor zover dat nog gaat. Ik ben tevreden, meer dan ik ooit in mijn leven ben geweest. Nu kan ik de wereld met een gerust gevoel achterlaten. Als de kleine Mary de wereld gaat redden, dan weet ik zeker dat het goed komt. Als ik een wens voor haar mocht doen, zou ik wensen dat ze zou leven alsof ze ging sterven. Leven alsof het haar laatste dag is, ondanks dat ik haar het oneindige leven gun. Wie weet hoe het voelt om te sterven, weet namelijk pas wat leven is. Ik zucht diep. Tranen lopen over mijn wangen en vallen in het zand. Het is tijd om deze cirkel rond te maken. Ik sluit mijn ogen en val in het bijzijn van mijn familie voor de laatste keer in slaap op het strandbed.